

Nationalmuseet opfordrede alle danskere til at skrive dagbog i onsdags, den 6. september. Det er 25 år siden, at museet sidst bad nationen om at skabe et øjebliksbillede af Danmark, som det blev oplevet af os alle. Vi bad en håndfuld fremtrædende danskere gøre det samme for os.

Kære dagbog ...

KUNSTNERISK LEDER AF SANGENS HUS
MADS BILLE

For 25 år siden inviterede Nationalmuseet første gang til dagbogsskrivning og modtog 51.000 dagbøger. Også denne gang angives nogle rammer at skrive ind i: Beskriv dig selv med alder, bopæl, erhverv ... Beskriv dit tøj, din arbejdsplads, dit hjem. Beskriv de mennesker, du har mødt, og hvad I har talt om. Fortæl om dine træningsvaner, hvis du løber, cykler eller dyrker motion. Fortæl om dine medievaner, dit brug af tv og af nettet, og fortæl så om din dag, som den forløb, netop onsdag 6. september.

Det er nærmest svimlende at tænke de 25 år tilbage til 1992, da Nationalmuseet sidst inviterede befolkningen til dagbogsskrivning.

Hvis man trænger til en *groundende* oplevelse, kan man besøge det smukke Moesgaard Museum lige syd for Aarhus. I denne tid, hvor mængden af alverdens viden fordobles med få års interval, kan det give mening at hakke bremsene i og se sig tilbage i stedet for altid at se fremad.

På Moesgaard kan man se eller gense en af museets faste udstillinger og komme tæt på det levede liv fra oldtiden og op til vikingetiden i det 11. århundrede. I hele denne lange periode har der været minimale forskydninger i livsstilen, ikke blot fra årti til årti, men fra det ene århundrede til det næste.

Når vi nu ser bare 25 år tilbage, ser vi en verden og et hverdagsliv, som synes langt væk. Selv om Nationalmuseet udelukkende beder om, at man beskriver sin hverdag, og selv efterfølgende står for perspektiveringerne, er det alligevel svært ikke at blive ramt af, hvor radikalt ens eget liv og ens verdensperspektiv har ændret sig siden 1992.

I 1992 var verden endnu euforisk oven på Murens fald. Der var en stor tro på velfærdssamfundets potentiale, på demokratiet som styreform, på ytringsfriheden som uantastelig. Vi havde styr på verdensbilledet og havde grundlæggende tillid til, at USA's præsident

var leder af den frie verden. Klimasituationen var noget, den almene befolkning kun forholdt sig til med høflig interesse. Internettet var så småt opfundet, men havde ikke opnået nogen folkelig udbredelse. I 1992 var Mark Zuckerberg otte år og var endnu ikke blevet interesseret i computere.

For 25 år siden så man stort set udelukkende flow-tv og fik sin viden om dagens og verdens gang fra sit faste radio- eller tv-program og den avis, man abonnerede på.

Verden har på mange måder udviklet sig til et bedre sted i løbet af de sidste 25 år. Der er langt færre krige, vold og konflikter nu end i 1990'erne eller tidligere.

Mere end en milliard mennesker er sluppet ud af ekstrem fattigdom, og verden har i det hele taget aldrig været rigere, menneskets levetid har aldrig været længere. Børnedødeligheden er halveret.

På samme tid ser det også ud, som om vi lever på kanten af en katastrofe. Det globale forbrug trækker hårde vekslers på klimaet, og vi har udsigt til, at ekstremt vejr vil gøre tætbefolkede egne ubeboelige. Overforbrug af antibiotika skaber risiko for resistente superbakterier, som kan udløse globale epidemier.

Blot for at nævne nogle få af verdens store udfordringer.

PÅ DET ÅRLIGE verdensøkonomiske topmøde, Davos i Schweiz, samlede man i 2016 disse overvejelser under overskriften "Hvordan håndterer vi den fjerde industrielle revolution".

Demokrati og ytringsfrihed synes at være under pres, blandt andet på grund af nedprioritering, for eksempel i USA, af den uddannelse og dannelse, som er hele grundlaget for netop ytringsfrihed og demokrati.

Denne turbulente periode i vores historie kræver stærke politikere, som er i stand til at bevæge det enkelte menneske fra en diffus opbakning om et ønske om forandring til rent faktisk selv at ville ændre sig. Grundlæggende at ændre sine rutiner, afgive personlige privilegier i en større sags tjeneste.

Det vil kræve politikere, som er i stand til at skabe en bred, national og international forståelse for at komme tilbage til en prioritering af det fælles bedste frem for den enkeltes. Politikerne er derude; men det kræver modne, ansvarlige demokratier at få dem valgt.

Det er en overvældende udfordring.

Hvis ikke det inden for en overskuelig fremtid lykkes at få skabt en mentalitetsændring i hele den vestlige verden, vil verden måske blive et sted, som vi ikke er så stolte over at skulle skrive dagbøger om, når Nationalmuseet inviterer igen i 2042.

Dejligt med en kæreste, der bakker op

FORMAND, NYE BORGERLIGE
PERNILLE VERMUND

Onsdag vågnede jeg i Aarhus. Aftenen før havde jeg sammen med vores folketingskandidat i Vestjylland, Poul Højlund, holdt foredrag i Dansk-Israelsk Forening om vores syn på Israel.

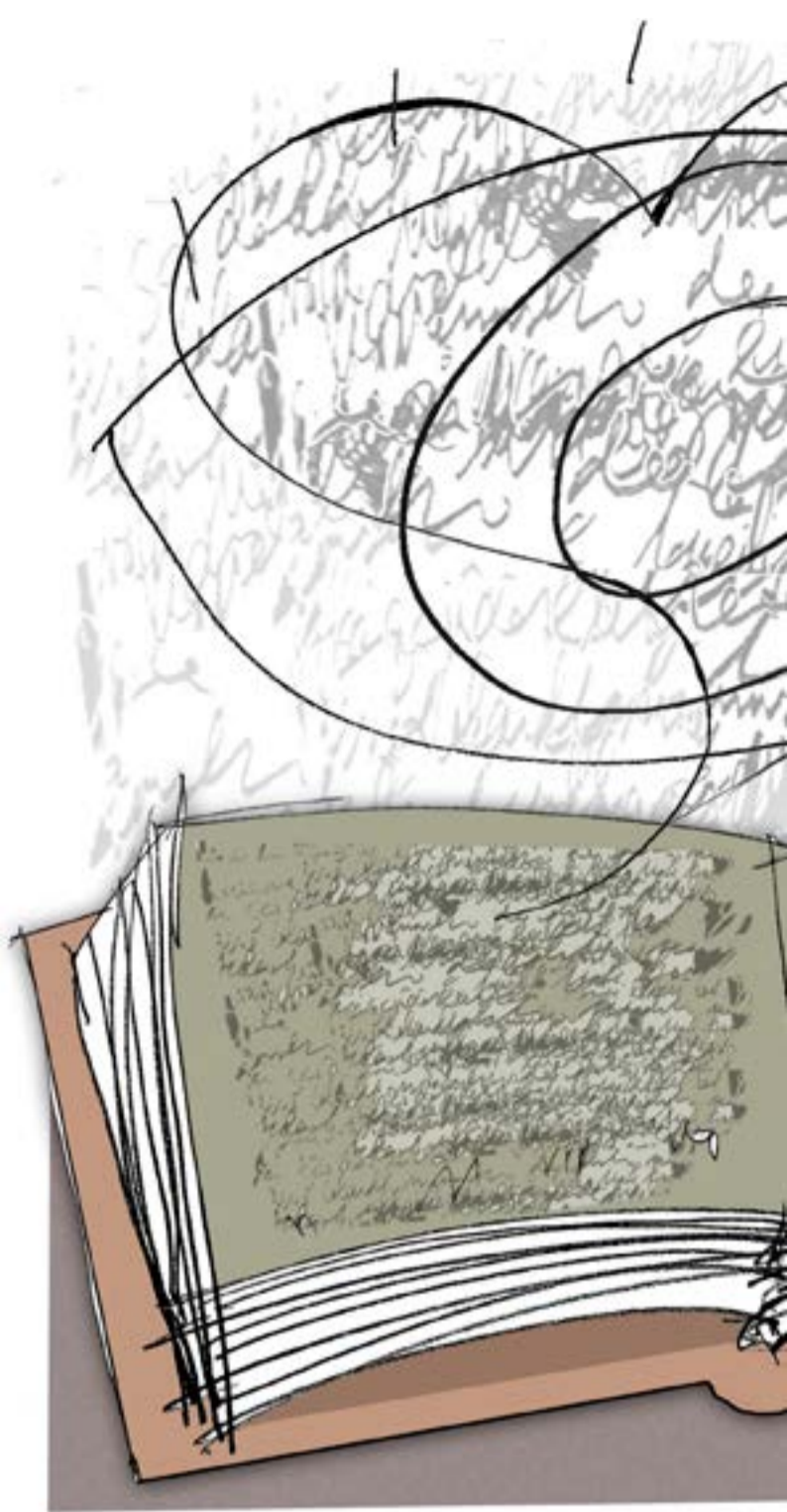
Det er altid berigende at være sammen med Poul Højlund. Han er meget vidende og fantastisk til at forklare sig på en vedkommende og jordnær måde. Poul er et menneske, jeg sætter stor pris på. Så det var en god aften. Og selv om regnen silede ned onsdag morgen, var det en god start

på dagen at mindes aftenen før.

Det var også dejligt, at min kæreste Lars havde afsat tid til at tage med mig til Aarhus. Det er skønt at have en mand, der bakker op og afsætter tid til at rejse med mig rundt i landet, for at vi kan få lidt ekstra tid sammen.

Om formiddagen mødtes jeg med en halv snes gode erhvervsfolk i Aarhus. Der er stor opbakning til vores politiske arbejde, og bekymringen for vores samfund og den fremtid, vi byder vores børn, går igen i alt, hvad jeg hører.

Turen hjem var regnfuld og lang. Hjemme ventede en varm sofa og en kold øl.

Jetlag - og hjem til vejret

FORFATTER OG MUSEUMSINSPEKTØR, MOESGAARD

JEANETTE VARBERG

Klokken er to om natten, og bilen triller ind i indkørslen. Børnene sover, og vi er trætte efter en lang rejse fra Grønland.

Om morgenen rammer jetlag og regnen. Vandet vælter ned fra en stålgrå himmel, og man kommer let til at tænke på, at klimaforandringerne kan få skylden for den værste sommer i mands minde.

Vejret og et svingende klima har altid været et vilkår for mennesket. Forskellen mellem de historiske klimaforandringer og nu er, at det, vi ser nu, er skabt af mennesket selv.

Derfor vil det også være svært at forudse, hvordan

fremtidens klima vil blive. Jeg prøver at se det fra den lyse side; jeg har ikke skullet vande min have i år.

Børnene står op og får lov til at spille og se film på deres iPad. Nu er der nemlig gratis wifi igen.

Børnene har vandret og sejlet gennem Grønlands fjorde.

Oplevelserne har været store, men også savnet efter den lille skærm med adgang til en verden af spil og streaming-tjenester.

De forsvinder hurtigt ind i en verden af fiktion, sjov og her og der lidt lærdom. Jeg tænker på, at hvis jeg kunne række en iPad tilbage i tid, til dengang jeg var på min datters alder, så ville jeg have måttet i vantro - og så forsvundet ind gennem skærmen til en verden af fantasi.

En ny regnvejrsged truer - bare kom an, jeg er klar!

**FOREDRAGSHOLDER
OG FORFATTER**
GITTE HORNSHØJ

Kære dagbog. Jeg er blevet opfordret til at dele denne dag med hele Danmark. Det vidste jeg ikke, da jeg vågnede i morges kl. 6.30. Det er helt o.k. med mig. Da jeg er et ærligt menneske, så vil jeg lade mine ellers meget private beskeder til dig kære dagbog - komme "ud under åben himmel".

Jeg vågner, som du ved, altid glad. Ifølge min mand alt, alt for frisk. Jeg snakker meget, fra jeg slår øjnene op, til jeg lukker dem igen.

Du ved, kære dagbog, vi havde 39-års kærestedag 4. september. Du ved også, jeg har fulgt meget med i ugens debat om folks sexvaner. Det har jeg haft en mening om, og talt meget med min mand om. Vi har en vigtig ægteskabsregel. Vi lader ALDRIG solen gå ned over ufred. Vi kysser go'nat og go'mor'n året rundt. Indrømmet - på en dårlig dag bliver det kun til tantekys. Men de seneste dages debat om sex har da gjort kysene lidt heftigere og mere intense. Pænt hyggeligt!

DA DET SÅ KOM FREM i pressen i går, at ældre havde et meget aktivt sexliv - ja, så sløjfede jeg da lige en "onsdagsmorgenhovedpine". For enig intimitet er livseleksir!

Så 6. september har været "den dejligste morgen i hundrede år".

Morgenbakke på sengekanten. Det har jeg fået i 20 år. Forkælet, ja - men jeg har serveret morgenbakke i 18 år for min mand. Vi har bare glemt at bytte igen, og jeg siger ingenting.

Vi ser tidligt morgen-tv hver dag. Således også i dag. Et nyt feministisk parti har set dagens lys. Jamen, jeg magter det næsten ikke!

Kære dagbog, jeg tror da samtlige mænd snart pakker deres "sydfrugter" og stikker af. Jeg vidste ikke, jeg skulle være utilfreds. Jeg har aldrig oplevet ikke at blive hørt i de bestyrelser, jeg har siddet i - tværtom!

Mon ikke vi selv skaber problemerne ved konstant at finde "fejl" hos mændene? Skyttegravskrig bliver aldrig mig.

Jeg morede mig meget over, at det nye parti vil have kønskvoter, og så sidder de selv 12 kvinder i bestyrelsen. De hævder samtidig, de vil hjælpe mændene til ligestilling ...

Nå, pyt - vi har heldigvis ligestilling herhjemme. Jeg gik glad i bad, og min mand ryddede op og redte sengen. Endnu en kop kaffe, og så sendte jeg min mand på arbej-

de. Jeg er heldig som selvstændig at kunne holde onsdag formiddag fri. Hver onsdag besøger jeg min mor på plejehjemmet. Her kommer min søster med sin 2. klasse. De synger og laver opgaver med de ældre. Fantastisk projekt - HeartWork hedder det.

Så hjem til frokost. Koldskål af vanillieskyr og kærnemælk tilsat groft drys. Jeg er som altid, året rundt, på kur. Det går som regel over hen mod weekenden.

KLOKKEN ER NU 17, og min mand er lige kommet hjem. Vi forsøger at gå 10.000 skridt hver dag. Jeg har kun nået 5678 på min mobil. Det står ned med regn. Så nu læses dagens aviser i stedet med god kaffe.

Så tog vi lige en demenstest. Tv-Avisen inden middagen: Prinsgemalen er dement. Åh, stakkels prinsegemal. Hvor skal vi bare passe på vores dronning nu.

Hjemme igen efter skøn efterårsmiddag med grydesteg og æblekage. Tilsat bourgogne og bobler. Det blev da lige lørdag en regnfuld onsdag i september. *I love it!* Store snakke om sygdom, Trump, Nordkorea, lokalpolitik, feministisk parti, indretning, ollekolle, rejser, mad og vin - og ikke mindst vore store voksne børn. Hjemme 23.15. Manden skal se krimi. Jeg læste i Merete Pryds Helles "Folkets skønhed"

Kære dagbog! Så blev klokken 0.30 - og den 7. september.

Da jeg har indrømmet, vi er en "omgang" bagud i forhold til statistikken, lader jeg godnatkysset udvikle sig, og håber min mand gør det samme.

P.S. GLENTE AT SKRIVE, jeg var på Facebook flere gange i løbet af dagen. Jeg skrev ni SMS'er, ringede til min mor, begge vore børn, min mand, to veninder og to kunder, jeg skal holde foredrag for. Kiggede på rejser til efterårsferien. Tog 20 minutter på løbebånd. Vejede mig igen-igen og hoppede forskrækket af vægten. Kiggede grundigt på mig selv i forstørrelsespejlet og tænkte: "Trænger til klipping og sol".

Går uden at vide det rundt og forbereder foredrag til den næste uge. Lagrer brudstykker i min hjerne til den kommende travle tid.

Stresser lidt, fordi det er mode p.t. Ved jo godt, jeg kan.

Mht. store tanker om livet - så optager min mor mig meget. Hun er på plejehjem. Så underligt, når omsorgshjulet vender. Så tænker jeg på vores fremtid. Vi er begge aktive som selvstændige og slet ikke færdige med at drømme og have nye planer. Planer, vi ved bliver til noget.

Mit vigtigste fokus er: At vælge glade, oprigtige, nære venner endnu mere til. Nå samvær og sunde relationer. Jeg trives i samvær med andre og har tænkt mig at leve og have et festligt liv før døden. Velvidende, at livet byder sig til med udfordringer. Jeg føler mig rustet og klar til at tage imod de knubs, livet også giver. Godt rustet, fordi jeg er omgivet af mennesker, jeg holder af. Taknemmelig TAK fra mig.

En ny regnvejrsged truer. Bare kom an. Jeg er klar!

Lejlighed 2

FORFATTER
CHRISTINA HAGEN

Jeg har lejet en lejlighed, hvor jeg kan sove. Jeg ankommer hver aften kl.23 og så sover jeg og tager hjem. Jeg kalder den "lejlighed 2". I lejlighed 1 lever min underbo om natten. Han ryger smøger natten lang, jeg sover med åbent vindue og tror, at der er ildebrand. Jeg er irriteret fra morgenstunden d. 6. september. Jeg skal læse et dokument fra et forsikringselskab. Det fylder 28 sider. Jeg opgiver på forhånd og køber forsikringen. Den koster 10.000 kr. Jeg skal ringe til kommunen, men opgiver. Jeg skal ringe til banken, men opgiver og sender en mail om, at mit kort snart udløber, og nu skal jeg ud at rejse. Jeg skal have et nyt kort nu.

JEG TÆNKER PÅ MIT teaterstykke. Jeg er besat af tanken om en mand, jeg hørt synge på Strøget i København; jeg vil have ham med i stykket. Jeg kender kun hans fornavn. Jeg googler ham. Jeg ringer til folk, der har filmet ham. De ved ikke, hvad han hedder rigtigt eller hvor han bor. De mener, at han bor i en slags bofællesskab på Sjælland. Jeg ringer til otte bofællesskaber. Han bor ikke der, siger de syv af dem. Det otte-tende har tavshedspligt. Jeg finder en mand med hans fornavn på Krak på adressen, der hører til det bofællesskab, der har tavshedspligt. Jeg sender ham en sms. Han svarer ikke. Jeg finder ham på Youtube. Jeg græder hver gang, jeg lytter til ham. Afspiller klippet igen og igen. Nogen skriver, at han er indlagt på Sankt Hans. Nogen skriver, han er stiknarkoman. Nogen siger, han har en god hukommelse og ikke er stiknarkoman. Måske ryger han lidt hash. Jeg sætter min telefon til opladning. Han svarer stadig ikke.

SANKT HANS. Engang var et familiemedlem indlagt der. Jeg tænker, om det er derfor, han rører mig så meget. Jeg tænker, at han skal med i mit teaterstykke. Sindssygdomme er rørende, det er ikke til at komme udenom. Jeg googler en anden mand, jeg kender lidt. Han er enormt smuk. På Youtube er der et klip, hvor han kører bil. Jeg ser det et par gange. Det regner. Jeg går i bad. Jeg tager ind til byen for at få strammet min cykellygte.

Fake news i Bruxelles

**PROFESSOR,
KØBENHAVNS
UNIVERSITET**
VINCENT F.
HENDRICKS

Jeg stod foran Europa-parlamentsbygningen i Bruxelles, da mailen kom om at skrive dagsbogsopslag til avisen for denne dag, den 6. september 2017. Morten Løkkegaard, der er MEP for Venstre, havde inviteret til en konference for den liberale gruppe Alde - Alliancen af demokrater og liberale for Europa.

Nu, hvor Mads Vestergaard og jeg netop har udgivet bogen *Fake news*, kunne der måske skimtes et argument for at invitere os til at give en præsentation på netop denne konference med titlen: "Beskyttelse af det europæiske demokrati i en post-sand verden".

Her er lidt af vores budskab på konferencen. George W. Bush udtalte berømt og berygtet i kølvandet fra terrorangrebet 11. september 2001, at i kampen mod terrorisme må alle lande vælge side: enten er I imod os eller også er I imod os. Neutralitet var udelukket.

Dét princip synes at kunne gælde for kendsgerninger og de institutioner, som afdækker dem i de værste tænkelige postfaktuelle tider. *Alt er politisk.* Ethvert udsagn, inkl. dem om kendsgerninger opfattes som en forklædt politisk interesse. Neutralitet anerkendes ikke. Forsøger man at være neutral - som kendsgerningerne tilsiger - risikerer man alligevel at blive kanonføde. Forskning, journalistik og jura politiseres og kategoriseres i *venner og fjender*. Kendsgerninger bliver en del af den politiske slagmark: Enten er du med os, eller også er du imod os - og er du imod os, er du *fake news*.

Jeg minder mig selv om at gå glad i seng - vi er ikke helt derude endnu.